

nye led til folkeskolen; en all-round uddannelse er nu en gang pointen i den almindelige, eksamensfrie skoles læreruddannelse, og den må ikke lades i stikken. For det andet ville man ved en mere eller mindre omfattende linjedeling aldeles *ikke opnå det tilsigtede mål*: at dække eksamensklasserne eller de nye manuelle fag. Adskillige dimittender ville efter deres seminarietid enten af hensyn til den skole, hvorved de måtte blive ansat, eller af interesse for nye fag være tilskyndet til at søge videregående uddannelse på lærerhøjskolen eller andre af staten oprettede specialkursus. Man vil således ikke kunne undlade at oprette en sådan efteruddannelse, der tillige ville være påkrævet, fordi den linjedelte undervisning på seminarierne ikke kunne skaffe det tilstrækkelige antal lærere til den specielle undervisning. En besparelse på dette punkt ville således ikke opnås. Dette forhold fører over til det tredje synspunkt: at *den linjedelte specialuddannelse inden for det fireårige seminarium bliver en urimelig dyr foranstaltning*. Såfremt man ikke påtænker at centralisere læreruddannelsen til nogle få store seminarier med flere eller færre parallelklasser (hvad mindretallet meget skal fraråde), men i det væsentlige vil opretholde de nuværende, vil man under normale forhold få ca. 20 seminarier med en enkelt klasserække hvert og ca. 30 elever pr. klasse. Hvor mange linier en sådan klasse skal deles i de tre sidste år i det antal timer, der tages fra den alsidige uddannelse og reserveres læreruddannelsen til eksamensskolen, er så vidt ses ikke fastsat, men skal man tage den nu indførte forsøgsundervisning som mønster, vil det blive ca. 6 (ved et enkelt seminarium arbejdes der endog med 8 linier). Dette betyder, at klassen deles i grupper på ca. 5 elever, og da flertalsforslaget regner med mindst 18 linjetimer, vil der hertil medgå 108 ekstra lærertimer ved det enkelte seminarium eller 120 nye lærerstillinger ved samtlige seminarier, hvis man regner med et pligtigt timetal på 18 pr. lærer.

I modsætning hertil ønsker mindretallet at værne om det fremskridt, der blev nået i 1930 med den fireårige uddannelse som sigtende på den daværende almindelige folkeskole. Foruden den alsidige uddannelse indeholdt denne ordning en interesselæsning de to sidste år, hvortil der afsattes en ramme på 10 timer på to linjer, altså normalt med 20 lærertimer. En sådan fordybelse i et afgrænset emne anser mindretallet for et værdifuldt led i bestræbelserne for at fremme elevernes personlige udvikling, og man foreslår derfor at bibeholde den ovennævnte ramme og eventuelt lade interesselæsningen begynde allerede i 2. klasse, især af hensyn til naturfagene, og man er af den opfattelse, at det enkelte seminarium gennem de emner, det tilbyder uddybende læsning i inden for de to faggrupper, vil kunne sætte eleverne i gang med et selvstændigt arbejde, som de kan fortsætte ud over deres seminarietid og få gavn af i deres gerning i skolekredsen. Men interesselæsningen tager ikke sigte på uddannelse til speciallærer i eksamensklasserne.

Endvidere indeholdt rammen om den for den almindelige folkeskole beregnede *fireårige uddannelse eet fremmedsprog*. Tysk eller engelsk var nævnt i fagrækken jævnsides de andre obligatoriske fag, og i den læseplan, ministeriet har udsendt i henhold til loven, anførtes, at formålet hermed bl. a. var at sætte eleverne i stand til at undervise i sprog i folkeskolens ældste klasser. Erfaringen har imidlertid vist, at det hertil afsatte timetal (11) ikke har været tilstrækkeligt til at kvalificere eleverne som sproglærere, selv om de mødte med en del forkundskaber ved optagelsen, og en endnu mere åbenlys mangel ved ordningen var det, at der ikke hørte praktik- og metodikundervisning til uddannelsen i sprog. For at imødekomme det stigende behov for sprogundervisning i den almindelige, eksamensfri skole, ikke mindst landsbyskolen, ønsker mindretallet at sikre fremmede sprog en bedre